

af 29de Marts 1867 om nogle Ændringer i Lyendeloven udtalte Princip, ikke synes i alle Tilfælde at være nogen Nødvendighed herfor, dels fordi Bestemmelsen vil medføre, at Opholdsbøger, hvori graverende Domme ere indførte, hyppig ville blive forvanskede eller bortkastede. Derimod finder Udvalgets Flertal, at Opholdsbogen bør indeholde Oplysning om Straffedomme for saadanne Forseelser, som have en særlig Betydning med Hensyn til Boghaverens Egenkab af omvandrende Arbejder, og Flertallet foreslaar derfor, at der bør meddeles Opholdsbogen Paategning om de Boghaveren for Løsgængerer og Betleri samt for Overtrædelse af nærværende Lov overgaaede Straffedomme, hvorimod Mindretallet ikke har kunnet slutte sig til denne Betragtning, men mener, at der ikke bør gives Opholdsbogen Paategning om nogen Straffedom. (Ændringsforslag Nr. 14).

§ 9.

Shvorvel der kan reises adskillige Betænklichkeiten mod at benytte Sognefogderne paa den i Paragrafen foreslaaede Maade, anser Udvalget det dog for rigtigst at blive staaende derved, navnlig for ikke, til Opfyldelsen af den foreskrevne Anmeldelsespligt, at paalægge den Arbejdsjægende større Meilighed end høist nødvendigt, og det er ogsaa i det Tiemed, man, ved Ændringsforslaget Nr. 16, har søgt at simplificere Forslaget derhen, at Anmeldelserne altid kunne ske for Sognefogden, naar Anmelderen ikke befinder sig i det Sogn, hvor Politimesteren bor.

Da de enkelte Steder paa Landet ansatte, i Slutningen af Paragrafens 1ste Punktum nævnte, Politiasstenter fungere for større Distrikter og sjældnere træffes hjemme, anser Udvalget det for helst, at de omhandlede Anmeldelser undtagen i Rystpolitidistriktet altid ske for Stedets Sognefoged, naar den Paagjældende ikke foretrækker at henvende sig direkte til Politimesteren (Ændringsforslag Nr. 17).

§ 10.

Udvalget erkjender det for rigtigst, at de for Lyendeforholdet gjældende Lovbestemmelser blive at iagttage, fremfor de i de foregaaende Paragrafer givne Regler, saa længe den Paagjældende ernærer sig som Lyende, men man har troet at burde betegne denne hans Stilling noget skarper (Ændringsforslag Nr. 20), navnlig for at afværge en mulig Fortolkning af Udtrykket „ernærer sig ved Tjeneste som Lyende“ derhen, at en Person, der vel ernærer sig som Lyende, men som til en given Tid maatte være uden Tjeneste, ikke da strax skulde falde ind under Reglerne i §§ 5—9.

For at gjøre Lovens Bestemmelser om Anmeldelser saa simple, som muligt, saaledes navnlig at Anmeldelserne efter § 9 og efter § 10 ikke skulle gjøres til forskjellige Personer, og da det i det Hele maa anses mindre tidsforværende at bi-

beholde den bestaaende Lovgivnings Regel om, at Af- og Tilgangslisterne over Lyender skulle paa Landet føres af Præsterne, har Udvalget i Ændringsforslag Nr. 21 foreslaaet, at disse Lister for Fremtiden skulle føres af Sognefogden. Man skjønner ikke, at den Omstændighed, at Præsterne for en Skudsmaalspaategning erholde en Betaling af 12 §. (Fr. 7 November 1827 § 3), kan være nogen Hindring for den foreslaaede Ordning, og paa den anden Side har man fundet mindre Betænklichkeit ved at paalægge de sletlønede Sognefogder et forøget Arbejde, naar de for dette erholde det fastsatte Veberlag (Ændringsforslag Nr. 29).

§ 11.

Naar det her, i Tilfælde af at en Opholdsbog bortkommer, gjøres Boghaveren til Pligt, saafremt han vil undgaa at udvise af Landet, at oplyse Omstændigheder, som gjøre det sandsynligt, at Bogen ikke forsætlig er skaffet tilside, forekommer det Udvalget, at det, som er tilfaldet med denne Bestemmelse, er mindre heldigt udtrykt, og at Bestemmelsen i og for sig er for streng. Dette vil let ses, naar man tænker sig det Tilfælde, som overveiede vil være det hyppigste, nemlig at Boghaveren anmelder at have tabt Bogen, uden at han er i Stand til at oplyse noget Nærmere i saa Henseende; det vil omtrent altid være umuligt at tilvejebringe positive Data for, at Bogen ikke forsætlig er skaffet tilside, og som oftest vil derfor Enhver, der virkelig uden egen Brøde har tabt sin Bog, komme i det Tilfælde at blive udvist eller udvist af Landet. Udvalget har derfor i Ændringsforslaget Nr. 23 foresøgt en noget modificeret Redaktion af denne Bestemmelse.

Udvalget skjønner ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at fritage en Udlænding for at være forsynet med Opholdsbog, fordi han har opholdt sig 5 Aar her i Landet, saa længe han ikke har vundet Forsørgelsesret, navnlig fordi Opholdsbogen altid vil være Døvedbevist for, naar og hvor en saadan Forsørgelsesret vindes, og Udvalget foreslaar derfor, at den sidste Sætning i Paragrafens første Punktum udgaar, hvorimod det, i Overensstemmelse med Ændringsforslaget Nr. 27 til § 15, bliver at fastsætte, at den Udlænding, der har vundet Forsørgelsesret her i Landet, forsaavidt nærværende Lovs Bestemmelser angaar, bliver at betragte som Indlænding (Ændringsforslag Nr. 24).

§ 13.

Udvalget gaar ud fra, at den heromhandlede Ret til at udvise Personer, som ei have Indfødsret og ei heller have erhvervet Forsørgelsesret her i Landet, vil blive brugt med megen Besomhed, og navnlig forudsætter man, at der ikke let vil blive Spørgsmaal om at udvise Nogen, der ved at købe eller forpagte fast Eiendom eller ved at nedlægge sig som Næringsdrivende har knyttet sig